

Edwiga

Edwiga je bývalá osvětimská vězenkyně, která se teď stala kápem našeho bloku.

Skoro ještě dnes cítím na těle ránu po šlehnutí jejího bičíku i sílu jejích facek, slyším i její nenávistné nadávky: „Co nejdřív chcípněte, soucit se trestá, jste jen zbytečný darmožroutky, laskavost je nanic, každéj tady nenávidí každýho.“

Výkřiky bolesti, sténání i naše vysílené mlčení, to všechno ji dráždilo a provokovalo k rozdávání ještě silnějšího krupobití ran. Nejvíc měla spadeno na staré ženy, jejichž obličej v ní vyvolávaly krutost: „Kradete chleba těm mladejm“, ječela. „Na co čekáte, proč už nezhebnete?“

Viděla jsem své družky, jak se zhroutily u jejích nohou. Dorazila je kopanci nebo ranami bičem.

Hraje hru smrti s naprostou nenuceností, záleží jí jen na sobě samé, aby se pyšnila tím, co nakradla. Ráno jednou rukou rozděljuje teplý čaj a druhou jen tak náhodně rozdává rány. Přitom huláká, aby si zjedнала ticho a nastolila pořádek. Nalévá nám vodu z kotle a tím, co nakonec zbyde, se před námi umyje.

Večer, po nekonečně dlouhém dni, je tu Edwiga zase, stojí před vchodem do baráku čistá, svěží, na sobě nové oblečení, jež vyšmelila za chléb určený nám. Kolik životů stála její snaha zalíbit se?

Měla jsem třicet let na to, abych si mohla tvář Edwigy vybavit. Do srdce se mi vrátilo jaro mládí, protože jsem o ní mohla konečně mluvit a necítit se přitom zavalena špinavým bahnem hanby. Ona znamenala ten každodenní důvod ztráty naděje. Byla jedinou mezi námi, kdo se přizpůsobil podobě našich katů. Jak bych ale mohla zapomenout na agonii svých družek?

Jak omluvit její pohled plný opovržení, její krutý smích tváří v tvář našemu ponižování?

Co se s ní stalo? Nevím, ale jisté je, že pro mě zůstává znepokojující záhadou.